

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četert leta 1 gl. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za celo 4 gl., za pol leta 2 gl., za četert leta 1 gl., ako zadene na ta dan psaznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XXXIX.

V Ljubljani, 25. rožnika 1886.

List 26.

Svetega Telesa dan.

Prišel je praznik preveseli,
Kristjanu zaželjeni dan,
Po njem smo dolgo hrepeneli,
Naj srečno bode praznovan.

Zvonovi iz visoke lîne
Premilo se oglašajo;
Cvetlice, blage njih milîne
Nam praznik ta zlo lepšajo.

Po vasi stojfjo mlaji,
Oviti z venci čez in čez;
Mi zdí se, kakor bil bi v gaji —
In mlaje opleta vencev véz.

Po potih se sprevod pomfka,
Sam Jezus obiskuje nas;
O blagor, sreča prevelika:
Sam Jezus blagoslavlja nas!

Na oknih pa gorijo svéče,
Jih milo viditi je rés;
Glej vence male tú, tam véče;
Pozdravljajo Te, Kralj nebés!

Ogledaj štiri tam altarje,
Kjer Jezus blagoslov delí;
Gospod naj zlega nas obvarje,
Priserčno danes vsem želí!

Mladina rožice potrésa,
Kjerkoli vije se sprevod;
Veséli zemlja se, nebésa —
Med nami hodi sam Gospod.

Prepevajo se pesmi svete
O Jezus! Tebi le v spomin;
Vse serca milo so pregrete
Od slave Tvoje, Božji Sin!

I. Z.

B o g.

(Po „Kat. Listu.“)

Tudi starodavni umniki so vedeli, da je človeku prirojeno in vrojeno misliti na Boga. Plutarh piše: „Morete najti narodov, ki nimajo stanovališč, vadilišč za telovadbo, postav, denarja, čerk in pisem; toda naroda brez Boga, brez molitev, brez prisega, brez verskih navád, brez daritev, ne boste našli — takega naroda ni bilo nikdar.“ Ciceron je pisal: „Izmed tolikerih stvari ni ljudstva tako nevkrotenega, tako divjega, ktero bi ne znalo, da si moramo predstavljati Boga, ako tudi ne vé, kako si ga predstavljajmo.“ To poterjujejo vsi najdniki novih zemljá in ljudstev, vsi zemljopisci in narodopisci, stari in novi.

Dasiravno Ciceron še slutil ni, kaj je beseda vsotvarjenja: „Naredímo človeka po nji podobi,“ je vendar vsled razodenja božjega, v njem samem delujočega, pisal v svoji razpravi „o postavi“ takole: „Postava je duh božji, ktero absolutni um zapoveduje ali prepoveduje. Ta um, kader v človeškem duhu dobi izrazno obliko, se tudi imenuje postava. Ker toraj ni nič boljšega kakor je um, um pa je v Bogu in v človeku, ter po umu prihaja človek v edinstvo z Bogom, postaja podoben Bogu. Zato moremo takole reči: Sorođni smo, enega smo rodú, enega vira z onim v nebesih. Iz tega se vidi, da le tisti pozná Boga, ki se zaveda svojega izvira in ga spoznava.“

Razodenje božje, djano v duh in serce človeštva, zverglo se je v starem času v mnogoboštvo in malikostanje. Poganstvo praznovérje je zmagalo in odrinilo pozneje tudi ustmeno izročilo o neposrednjem osebnem razodenju božjem. V posameznih modrijanih ostala je misel o Bogu živa, ali pa je bila čudovito z osebnim modrovanjem oživljena. Ti modrijani so spoznali, da je vera v malike njih časa praznovérje, pa so začeli to praznovérje napadati. Sokrat je v tej borbi svoje pričanje plačal z življenjem. Ciceron v svojem spisu „de divinatione“ opisuje praznovérne misli in navade svojega časa, ter pravi: „Da rečemo, kakor je res: praznovérje, razširjeno po ljudstvih, je zmoglo vsa sočustva vse nravi, ter prišlo človeka za njegovo najstarejšo stran. Mislil sem sam pri sebi, da bom koristil to svojim občanom, ko bi izkoreninil to praznovérje, to je treba skerbno gledati, — nikakor pa se ž ni“

ne bo uničila vera. Modremu človeku se namreč spodobi, da se derži naredb prednikov, spolnujoč svete navade in obrede; lepota sveta pa in pravilna razredba nebesnih telés nas morajo, da priznajmo, da je vzvišeno večno Bitje, katero je vredno, da ga človeški rod občuduje in časti. In kakor se mora s poznanjem prirode sklenjena vera spolnovati, prav tako se morajo izkoreninjevati vse korenine praznoverja; kajti ono (praznovérje) nas tišči, nas preganja, naj se oberne kamorkoli.“ — Iz teh besedi Ciceronovih sklepamo, da je sam zase res imel pravo misel o Bogu, da je pa vendar zavoljo zunanjih okoliščin omahoval in se gibal še med pravo vero v Boga in med poganskim praznovérjem, rekli bi akoro: kakor listje na drevju. Bal se je, kakor tudi Platon, resno in možato izreči svoje mnenje, da ne bi ž njim ravnali kakor s Sokratom. Zato je hotel Ciceron, naj se ohranijo naredbe prednikov, naj se spolnujejo navade in obredi, ob enem pa je želel, da ljudje občudujejo vzvišeno večno Bitje, katero je storilo lepi svet, ter pravilno kroženje nebeskih telés, in vedeti, kako ljudje to bitje časté. Toda to je bilo težavno. Verske naredbe in vstanove Ciceronovih prednikov, navade in obredi njegovega časa so bile zgolj pogansko in malikovavsko obhajanje, to pa se je moralo s korenino izrovati, ako se je imela povzdigniti in razširiti prava vera, s poznanjem prirode sklenjena, to je, ako so hotli spoznati edinega večnega Boga, premišljuječi prirodne čudeže. Modroslovci novega časa se obračajo za Ciceronom, toda nekteri po narobejnem potu. Pravijo namreč, da so verske naredbe naših prednikov sveti običaji, obredi kerščanski pa so jim praznovérje, katero sovražijo in zatirajo; pa se jim tudi poljubi zaterjevati, naj nihče ne misli, da prezirajo vero, da tajé Boga, in zato pravijo, nekteri slepi zašli, nekteri pa nalaš lažejoči, da s tem, ker bi radi izkorenili, kar mislijo, da je praznovérje, nečejo izrovati tudi vere same. Ciceron še ni bil prejel kerščanskega razodenja božjega; novošegni lažimodroslovci pa, ki sami sebe mamijo in obožavajo, so odvergli od sebe razodenje božje.

V starem času so bili tudi taki modroslovci, kateri so se pogreznili v popolno nevértstvo, kader so bili spoznali, da vera njihovega časa je praznovérje. Kajti, ker niso mogli več verovati v bogove, niso hotli nič božjega več verovati, ter so postali brezbožniki. O teh modroslovcih primérno pravi Plutarh v razpravi „de superstitione“: „Jih je, ki beže od praznovérja, pa brez premislica hité stermoglavljati se v surovo in grozno prederznost, ki leži v sredi med praznovérjem in brezboštvo.“ Ta izrék šiba veliko menj brezbožnike starega veka, kakor brezbožneže našega časa. Gledé prvih brezbožnikov, ki so živeli v noči poganstva, katerim je bila ugasnila luč pravega neposrednjega razodenja božjega, svetloba kerščanstva pa jim še ni zasvetila, razumevamo, kako so se pogreznili v popolno nevértstvo tisti čas, ko so bili spoznali ničnost vere v malike, in da se niso mogli vzdigniti do vere v edinega večnega Boga. Brezbožniki naše dobe pa, ki poznajo dvojno razodenje, stare in nove zaveze, ter imajo razen tega pred seboj nauk o Bogu tolikih umnikov in verski zgled toliko človeških rodov, oni se vzdigajo v grešni napuhjenosti nad vero, ker sami sebi lažejo, da tako se bodo povzdignili nad praznovérje, med tem pa prepadajo v močvirje in kalužo nevértstva, v katerem se davi in ubija vse plemenitejše življenje, pogreznejo se v sramotno blato neverstva, ki je najbreztolažnejše in najgerše. Brezbožniki ne verjamejo Bogu, ker ga ne morejo dorazumeti; ali potem takem bi morali tajiti še to, da oni živé na svetu, ker tudi svojega bitja ne morejo pojmiti in doseči. So tudi taki brezbožniki, ki zato ne verujejo v

Boga, ker ne marajo za te ali one vérske navade šege, obrede; ne marajo pa zanje, ker ne zapopadejo, kaj le-té pomenijo, ne pomnijo globočega djanja, verskega pomena, ki izhaja iz narave sploh, zlasti pa iz človeške narave, ali pa v svoji dušni gerdobnosti nečejo poznati tega pomena. Brezbožniki pravijo, da ni Boga, češ, to se ne more dokazati matematično, s ciframi; ali pa verujejo v nič, ki se tudi ne da dokazati teoretično, ki nasprotuje celó fizičnim opazovanjem in razumnemu znanju vesoljnega človeštva.

Že v prastarem poganekem času so bili modroslovci, ki so preiskavali in premišljali prirodo (natoro), pa niso v nji našli Boga, ki so natoro samo za boga molili, jo postavljali namestu Boga; dušno službo božjo so imenovali praznovérje, ter oboževali grudo in tvarino. Tem modroslovcem se je uperl Seneka s temi lepimi besedami: „Kaj je priroda, ako ni v Bogu in iz njega, ako ni božanski um, razširjen po vesoljnosti? Kamorkoli se oberremo, povsod je Bog, on spolnuje svoje delo. O nehvaležni človek, goljufaš se tedaj, ki praviš: Nimam za kaj hvaležen biti Bogu, pač pa naravi! Noben dél narave ni brez Boga. Imenujte ga prirodo, razrednost, usodo, to so dela taistega Boga, ki po različnih načinih očitno kaže svojo vsemogočnost.“

Tako tedaj so več ali manj jasno poznali pagani starega veka Boga iz prirode ali natore sploh, posebej pa iz človeške narave; verovali so v Boga, ki ga kakor nekaj gotovega in neizogibno bivajočega predstavljata človeški um in človeška pamet, ter so imeli to posrednje naravno razodenje božje. Tudi apostol narodov spominja na to prirodno postavo, ko v svojem listu do Rimljanov oistro povdarja, da so pagani poznali pravega Boga, da pa niso delali po tem poznanju, so od njega odpadli, ali pa so si ga v svojih zmotah in dozdevah nevredno in napčno mislili. Veliki ta apostol je pisal Rimljanom; „Razodeva se jeza božja z neba nad vsa brezbožnostjo in krivico tistih ljudi, kateri božjo resnico s krivico zadržujejo. Zakaj, kar se od Boga vedeti more, je znano med njimi; Bog jim je namreč razodel. Kar je nevidnega na njem, se pozná in vidi od stvarjenja sveta po tem, kar je vsvarjenega; tudi njegova večna moč in božanstvo, tako da nimajo izgovora. Ko so spoznali Boga, ga niso kakor Boga častili ali ga hvalili; temuč so se gubili v svojih mislih, in otemnelo je njih nespametno serce. Modre so se imenovali, pa so bili neumni. Veličastvo neminljivega Boga so spreminili v podobo minljivega človeka, in ptic, čveteronožcev in lézertine. Zavoljo tega jih je Bog prepustil željam njih serca, nečistosti, da so skrunili svoja telesa. Spreminili so božjo resnico v laž; častili so in služili raji stvarjem, kakor stvarniku, ki je češčen vekomaj. Zavoljo tega jih je Bog prepustil spridenemu poželenju, da so vsi polni krivice, hudobije, nečistovanja, lakomnosti, napačnosti, polni nevoščljivosti, ubijanja, krega, goljufije, hudodelnosti, podpihovavci, obrekovavci, Bogu sovražni, zasramovavci, prevzetni, napuhnjeni, izmišljevalci, razujzdani, brez ljubezni, brez zvestobe, brez usmiljenja....., ki vedo, kako pravičen je Bog, pa vendar tako delajo, in ne delajo le sami, ampak še drugim dovoljujejo.

Pri vsaj ti ostrosti, s katero budi veliki apostol narodov odpadnike pagane, odpadle od pravega Boga, je bil vendar pripravljen tudi Rimljanom pomagati, pripeljati jih k Bogu ter soznaniti jih z božjim razodenjem. S plemenito, pohlevno, navdušeno ljubeznijo pisal je sv. Pavel Rimljanom. Vsem, kateri so v Rimu, ljubim Božjim, poklicanim svetim: Milost bodi z vami in mir od Boga, našega Očeta in Gospoda Jezusa Kristusa. Najprej hvala Bogu po Jezusu Kr. zavoljo vas vseh, ker se o vaši veri govori po celem svetu. Zakaj Bog mi je priča, kóremu

služim s svojim [duhom po evangeliju njegovega Sina, da se vas neprenehoma spominjam, in da vselej v svojih molitvah prosim, da bi se vendar enkrat zgodilo, da k vam pridem po volji Božji. Želim vas namreč videti, da bi vam podelil kaj duhovnih darov, da bi vas poterdil, da z vami skupaj potolažen bom z vašo in svojo vero, katero skupaj imamo občno. Nečem Vam prikrivati, dragi bratje, da sem že večkrat sklenil k vam priti, da bi kaj s'adú imel med vami, kakor imam sad med drugimi pagani. Dolžnik sem Grekom in Negrekom, modrim in nemodrim. Zato sem pripravljen, kolikor mene zadeva, evangelij oznanovati tudi vam v Rimu. Zakaj ne sramujem se evangelija, ker moč božja je, s katero se zveličujejo vsi, ki verujejo, najprej Izraelci, potem Greki, zlasti zato, ker se v njem razodeva pravičnost božja iz vere v vero, kakor je pisano: Pravični iz vere živi. (1, 7—17.)

Povdarjamo še to: Sveti Pavel je žugal z jezo božjo ljudem, ki po krivici ustavljajo božjo resnico. Krivobožnik Ciceron, ki o Kristusu in sv. Pavlu nič ne vé, napisal je krasni stavek: „Pobožnost je pravičnost do Boga *).“ Sokrat in Platon, premišljevalje zmote in zlobe, v ktere je bilo zašlo človeštvo in se pogreznilo z vero, posnemata edino le iz nature, spoznala sta, kolikanj potrebno je neposrednje razodenje božje, ter sta rekla: „Človeštvo se ne more oteti iz temote svojega duha in iz spridenosti svoje pravi (nature), razen ako bi se dopadlo Bogu, da bi poslal koga ljudi podučiti in poboljšati.

(Dalje sledi.)

Še nekaj od 800letnice

v Šentvidu pri Ljubljani.

(21. nedelja po Bink. 11. vinotoka.)

(Konec.)

Ako ne vidite znamenj in čudežev, ne verujete. Jan. 4.

Zopet druga svitla zvezda naših časov so premnoge kanonizacije, prištevanje med svetnike, to je, tiste častitljive slovesnosti, ko se služabniki in služabnice Božje, ki se tako stalno, obilno skazujejo s čednostmi in čudeži v življenji in po smerti, da se potlej očitno in v velikih slovesnostih prištejejo med svetnike. Zlasti pod papeštvom Pija IX jih je bilo do čuda veliko število prišteti med zveličane in med svetnike. Gotovo mnogi izmed vas pomnijo prelepo slovesnost japonskih mučencev, med katerimi je bilo celo nekaj mladih dečkov ali skoraj otrok, ki so serčno prestali smert za sv. vero na križu, in so bili toraj prišteti med častitljive mučence.

Nekaj posebno lepega in veselega v novem času je veliko razširjanje pobožnosti do najsv. Jezusovega Serca in češenja Marijnega presv. Serca, pa dotičnih prelepih bratovšin Jezusovega in Marijnega Serca. Ta pobožnost, ki je bila sicer od začetka v sercu sv. Cerkve, se je pa čeditno razcvetela šele poslednji čas. Ozmimo se le na nekatere dogodbe v tem pomenu.

Še le nekaj lét potlej, ko sem bil postal mašnik l. 1845, so prišle na svitlo v naši škofiji prve večje bukve o češenju Jezusovega in Marijnega presv. Serca, vsled česar se je to češenje prav obilno pomnožilo po naši deželi. Drugo je to-le: Pred mnogimi leti so se na željo sv. Očeta papeža Pija IX vse cerkve in duhovnije darovale in posvetile Jezusovemu najsvetejšemu Sercu, kakor v predčutku, da bodo nastopili hudi časi za vernike, da naj toraj pribežé v varno zavetje, v Jezusovo

najsv. Serce pred zalezovanjem brezvernega sveta in hudobnega duha. In koliko cerkev se dalje je zidalo in se zida Jezusovemu presv. Sercu na čast! Tako so v delu v Parizu, v Rimu, v Gradcu, v Ljubljani je že precej prav lepo in častitljivo dozidana, pa ni se še rešila plačilne butare. Koliko je dalje bratovšin Jezusovega in Marijnega Serca! V Ljubljani pri oo. Frančiškanih je bratovšina Jezusovega, pri sv. Petru podružnica Marijnega Serca, pri gospéh Uršulinarčah pa „Apostoljstvo molitve,“ v katerem ste obe bratovščini obseženi.

Lejte, to so tako rekoč nove zvezde, nova lepota sv. Cerkve, nova čast, s katero se skazuje novi čas pred nekdanjim in noben človek ne more tajiti, da sedanji čas ima premnogo lepega in častitljivega, s čimur se nekdanji ni mogel ponašati.

Kaj čemo pa reči o Šmarnicah? Je mar to staro opravilo? Slehernemu je znano, da so cvet novega časa, vendar so že razširjene po vesoljnem svetu. Tako v Egiptu, v Jeruzalemu, v Ratisbonovih napravah, v Carigradu, v Afriki, v Indiji; videl sem jih opravljati tudi na Libanonu! Kako malo se je o Šmarnicah slišalo še pred 30—40 leti? Ali ni to nova lepota današnjih časov v sv. Cerkvi. Ljudje, ki so sicer vero že močno zgubili, hodijo k Šmarnicam in mnogi se pri njih spreobernejo, zopet najdejo zgubljeno vero in Boga v svoje serce.

Marijno češenje dobiva nove, mlade podobe, pa tudi nove dobrate dosega. Taki novi obraz češenja je Lurška Marija D., ktere podoba je bila od samega milgsp. škofa v frančiškanski cerkvi s toliko slovesnostjo blagoslovljena, pod Rožnik spremljana in častitljivo na svoj pripravljeni prestol postavljena. Ljudje v velikih množinah hodijo tje gori molit. Tudi Vi jo imate v Št. Vidu in hočete ji v posebnem znamenji prostor odločiti, *) in to po pravi, ker brez števila milost so ljudje že dosegli in jih vedno še dosegajo na priprošnjo Lurške Marije Device.

Ako bi hotli še dalje premišljevali lepoto in častitljivost katoliške Cerkve v novejših časih, ne pridemo na konec. Ozmimo se na misijonarje. Kdo pomni n. pr. od naj starodavnejših časov, da bi kaki duhoven bil šel iz naše dežele za misijonarja čez široko morje v Ameriko, kakor se je godilo poslednje leta, ali pa sploh, da bi jih šlo iz raznih krajev med pagane toliko, kakor dandanes? Po mnogih deželah med kristjani in nejeverniki so naprave, v katerih se misijonarji za misijone izučujejo in odgojajo, in njih večina je bolj iz novih časov. V Ameriki imamo mi Kranjci polno misijonarjev in med njimi že 3 škofo, katerih dva sta še živa. Zmaj že skor vsako leto kateri od tam pride in vzame seboj novih mladenčev, kateri se tam za misijonarje izučijo — ali v kakem samostanskem ali sploh duhovskem semenišču. Eden je zdaj nedavno materi v Ljubljano pisal, da je izdelal novicijant in se začne učiti bogoslovstva za duhovna; on nikoli ne more dopovedati, kako srečnega se čuti, ker ga je Bog v ta stan poklical. Drugi so bogoslovci in semenišniki, katerih enaka sreča in veselje čaka... Ali ni tudi to lepota sv. Cerkve v novejšem času, zlasti za našo deželo, ki poprej ni imela misijonarjev, ali malokdaj kterege? Skrijejo naj se mlačneži in sovražniki sv. Cerkve pri toliki gorečnosti mnogih naših mladenčev v novejšem času!

In koliko misijonarjev, zlasti med Kitajci, je častitljivo smert storilo in drago življenje dalo za sv. vero! Ravno to leto (vlani), ko so nespametni frajmavarski republikani na Francoskem šli pagane dražiti na Jutrovo, so Kinezi in drugi pagani na Jutru pomorili in pcklali na tisuče misijonarjev in družih katoličanov. To je sicer

*) Est enim pietas justitia adversus Deum.

*) Zdej to znamnje s podobo že stoji.

grozovito; po drugi strani pa spet častitljivo in slavno, ker nebesa z novimi mučeniki in spričevalci napolnujejo. Kadar n. pr. berem naznanila, da so jih toliko in toliko poklali in pokončali, me nevolja grabi; pa si zopet mislim: nespametnež! kje pa bi bila naj večji lepota katoliške Cerkve, ako bi ne bilo sovražnikov, kateri zveste katoličane terpinčijo in ravno s tem neusmiljenim djanjem nebesa napolnujejo!

Mlajše lepote katoliške Cerkve so tudi v silo slavnih in častitljivih procesijah o sv. Rešnjem Telesu, za ktere se mladi in stari vnemajo in se te procesije po naši deželi z veliko večji slovesnostjo obhajajo, kot je bilo to pred kaj leti. Zares ginljivo je, s kolikim veseljem mladenči postavljajo mlaje, device in otroci vence vijejo, pota in cerkve okinčujejo za procesijo najsv. skrivnosti sv. vere!

Pa tudi druge lepe opravila so mlajši kinč sv. Cerkve, kakor Vaša nova katoliška družba, kateri so pred kratkim milgsp. škof sami med toliko slovesnostjo pridigali, maševali in zastavo blagoslovili. Ali niso tudi take slovesnosti nova lepota in čast sv. katoliške Cerkve? da molčim o vseh prelepih napravah in olepševanjih, ktere ste tako zalo vravnali za preslavno 800letnico svoje fare.

Da se naše premišljevanje vse preveč ne zavleče, naj opomnim samo še ene lepote sv. Cerkve, in to so bolj pogoste ss. Obhajila kot je bilo to pred kaj časom, in zlasti tudi presunljive slovesnosti, ki se večji del povsod godé pri prvem sv. Obhajilu malih. Stareji ljudje dobro pomnijo, da se to pred več leti ni tako lepo godilo. K temu veliko pripomorejo tudi ss. ljudski misijoni, ki se v novem času po vsi deželi obhajajo, in pa prelepa bratovšina sv. R. Telesa. Zato je ob nedeljah in zlasti o lepših praznikih in shodih polno ljudí pri Božji mizi. Tega sem se tudi pri Vas prepričal, ko sem pred nekimi leti večkrat imel opravilo v Vaši lepi cerkvi. Tu je bilo polno ljudí pri sv. Obhajilu, in posebno lepo se mi je zdelo, ko je toliko otročičev in mladih sv. R. Telo sprejemalo. Lepa je ta gorečnost. Nespametna jožefinska mlačnost pred kaj časom tej lepi navadi ni bila prijazna in stari ljudje vedó, da je tudi v tem oziru zdaj bolje, kot je bilo pred kaj časom. — Lejte zopet novo lepoto sv. Cerkve v poslednjih časih! —

Ako sem Vam pojasnoval, da je v katoliški Cerkvi mnogo lepega in častitljivega, česar poprej ni bilo, saj v ti stopnji in méri ne, kakor je zdaj; vendar s tim nočem reči, da so zdaj ljudje sploh bolj kot so bili nekdanj. Veliko je hudega in silno potrebni smo pokore. Zato se tudi dnevi sv. misijona v vaši fari bližajo. Ozrite se 800 let nazaj v preteklost, premislite, koliko Vaših ljudí je hodilo v to cerkev, ki jih ni več, koliko jih je bilo v tem času pokopanih; ko bi vsak imel svoj grob eden vstric družega, cela fara bi ne bila družega kakor eno samo obširno pokopališe. Zdaj pa pojdite na vsacega grob in prašajte vse: povej mi ti, ki si že na unem svetu, kaj mi je storiti? Vsak Vam bo v vašem sercu natihome odgovoril: le eno ti vem povedati in to je: Reši svojo dušo!

Vprašajte celo versto svojih duhovnih pastirjev v njih grobih: povejte nam duhovni očetje naših očetov: kaj nam je storiti? in vsi bojo odgovorili: „Reši svojo dušo!“

Pojdite na pokopališe tukaj zraven (ali tuji na svoja pokopališa doma) in prašajte svoje očete, matere: Oh povejte nam, kaj nam je storiti? Vsi bojo z enim glasom odgovorili: „Rešite svojo dušo!“

Stopite pred kapelo na pokopališu, odvalite v kapeli kamen, zakličite v grob in recite ranjcemu, svojemu župniku č. g. Blažu Potočniku: O ljubi duhovni oče,

Vi ste toliko storili za telesni in dušni blagor naše fare, nam tako lepo zvonilo vravnali, za cerkev, pokopališe tolikanj delali, lepe bukve in pesmi pisali, nas kerševali, spovedovali, poročevali itd., nam tolikrat božjo besedo oznanovali: povejte nam še zdaj iz groba: kaj nam je zdaj storiti, ko ste nas zapustili? In tiho Vam bodo odgovorili v Vašem sercu! „Reši vsak svojo dušo!“

Odkrite mertvašnico zadnjega svojih umerlih gg. duh. pastirjev, č. g. Antona Potočnika, ki ste ga tako močno ljubili, recite: Nepozabljivi naš g. duhovni pastir, prečast. g. duhovni oče Anton Potočnik! žalujemo po Vas, ker ste nas tako priserčno radi imeli! Vi ste skrbeli za našo prihodnost, ste nam današnjo slovesnost že davno pripravljali in zlasti tudi sv. misijon, ki kmalo nastopi. Vi ste pri domači cerkvi, na pokopališu, pri podružnicah toliko delali, Vi ste nam znamenja ob potih postavljali, v cerkvi nas tako priserčno učili — oh dajte nam še danes odgovor, zakaj ste vse to delali? dajte nam še en nauk: Kaj nam je zdaj storiti?... In globoko v sercu bote zaslišali tihí pa resni odgovor: „Reši vsak svojo dušo! Oh, očetje, matere, rešite svojo dušo in duše svojih otrok —, mladenči, deklice, varite se greha, rešite svojo dušo!“

Prašajte sedanjega še živega tako skrbnega gosp. očeta, in tisti, ki so se z njimi naj bolj trudili za 800letnico in recite: S tolikim trudom in skrbmi ste nam napravili toliko slovesnost, kakoršne še ni bilo v deželi; kaj vse to pomeni, ali morebiti, da bi pridobili slavo svoji duhovniji, da bi drugi o nas govorili, da bi naše ime bilo z zlatimi čerkami zapisano v bukvah zgodovine? O ne, bodo odgovorili, konec vsega tega se izhaja na to: „Reši svojo dušo!“

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Dobernič 17. junija. (Nov križev pot.) Binkoštni ponedeljek bil je letos za faráne Doberniške posebno znamenit in spodbuden. Praznovali smo namreč blagoslovljenje novega križevega pota. Slovesnost vodil je v. č. o. Hugolin, gvardijan novomeški, v družbi še sedmerih drugih duhovnov. Ljudstva zbralo se je bilo nenavadno mnogo in je prav pazljivo sledilo službi božji in dotičnim cerkvenim obredom. Vsa ta slovesnost terpela je od devetih do pol ene popoldne. — Verniki so z novo to cerkveno napravo jako zadovoljni; upajmo, da jih bode novi križev pot še tem bolj vnemal k pobožnosti, ter vabil jih še posebno sedaj o svetem letu k zvestemu premišljevanju terpljenja Zveličarjevega. Pa je tudi delo samo v resnici okusno in prav dobro zveršeno. Slike oskerbel je domači umetnik g. Ogrin, okvire pa g. Jontez. Oba umetnika domačina vredna sta pri Doberniškem križevem potu očitnega pripoznanja, ter ji smemo za enaka dela toplo priporočiti. —

Tako je dobila cerkev naša zopet nov kinč, verniki novo netilo k pobožnosti, zadnja slavnost pa je bila priča za vnemo dolenskih rojakov v prid hiše Božje. Z veseljem upanjem smemo se torej ozirati v bodočnost, ki nam podá kmalu zopet novo slovesnost. Nadejamo se namreč, da skoro zagledamo pred oltarjem domače cerkve svojega domačina opravljati prvo daritev Gospodu. Toda o tem vam še poročim. (Prosimo priljudno, kakor tudi od družih strani poročila o teh in enacih prilikah, da se dogodbe ohranijo za cerkveno zgodovino naše škofije. Vr.)

Iz Motnika 15. junija. — (Sv. misijon.) — Ako ravno je brezvéru duh današnjega časa ljudstvu vero in pravno življenje jako omajal, je vendar priprosti ljud

še svoj od starišev vtemeljeni verski čut deloma nepokvarjen ohranil, in tudi spačenemu hudobnežu še tli iskra katoliškega čuta v srcu. Ta mala iskra naj se podkuri, podpiha in iz nje bo švigajoči plamen. Pomoček k temu je sv. misijon, ktereга je resnično vsaki fari toplo želeli. Misijon je skoraj geslo naše dobe po Slovenskem. Odkar so častiti oo. lazaristi na Avstrijskem ustanovljeni in imajo pri sv. Jožefu v Celju ter naj novejši čas tudi v Ljubljani misijonsko hišo za Slovence, se misijonski duh po naših deželah kaj prijetno poživlja. Smem reči, da redki so sem pa tje snidi slovenskih duhovnov, kjer bi se ljudski misijon ne jemal v spominj. In to je dobro znamenje za našo duhovščino, kajti čul sem nekokrat iz ust pobožnega, jako učenega moža hude besede: „Qui adversarius est missionis, suspectus est de sexto.“ — Misijoni, čeravno ne neogibljivo potrebni, so vendar prav zelo koristni; ko bi že druge hasljivosti ne imeli, je zadostno, da se dolge spovedi opravljajo in zastarani kvas očisti, ker žalostna skušnja uči, da skoraj polovica kristjanov takih spoved potrebuje. Se vé, da ljudski misijoni povsod enacega sadu ne donašajo, pa misijonarji tega niso krivi, vzrok je kje drugje, pa ga ne bom preiskoval.

Imeli smo sv. misijon pri nas od 7.—15. junija. Vodili so ga gg. lazaristi od sv. Jožefa pri Celji prav spretno in goreče pod vodstvom prečastnega, občezasluženega starčka Jakoba Horvata. — Za ljudstvo so bili ti dnevi blažen praznik, stanovitno in pridno se je vdeleževalo pobožnosti. Kdor je bil nazoč, moral je spoznati: ta ljud še ni tako spriden, ima še zdrav verski čut. Že precej v začetku sv. misijona je bila cerkev prenatlačena, pri posameznih govorih tudi tako prenapolnjena, da niso mogli vsi v cerkev. Z vidno gorečnostjo in zvesto je ljudstvo na uho vleklo besede g. govornikov, moški in ženski spol. Resnično! to ti je bil srečen in zlat čas zveličanskega veselja in svete radosti. Ako je bil pričetek jako slovesno vpeljan z obhodom otrok do 16. leta od farovža do dokaj oddaljene farne cerkve med lepo ubranim zvonjenjem in pokom možnarjev, je bil sklep še veličastnejši z obhodom novo blagoslovljenega misijonskega križa, ki ga je neslo 8 verlih dečkov in v krogu spremljalo lepo število Motniških deklic z venčiki na glavi med streljanjem, zvonjenjem in lepim petjem. Marsikterim so se solzice svetega veselja in radostnega čutila utrinjale iz oči. Za me in za slehernega, kateri se je to slovesnost vdeležil, pa je živi dokaz, da so vražniki sv. misijona niso na pravem potu.

Ljubi čitatelj, ako ne verjameš tega, le poskusi in prepričaj se bodeš, kako sladek je Gospod. — Upajmo, da bode ta slavnost rodila obilo stanovitnega sadu in poštene farani Motniški pa se bodo pač še dolgo radostnega serca spominjali verlih gg. misijonarjev ter skazali se hvaležne s spolnovanjem njihovih nauk, kar je nar večja plača za njihovo neumorni trud in delavnost.

Na zdravje!

Iz Bosne imate č. sestre Jezusove presv. Kervi, Kasparina in Joana, od c. kr. vlade privoljenje 6 tednov zbirati po naši deželi pomočke za svojo napravo, ker jim je lansko leto toča vse pobila. Sestre posebno veliko dobrega storé za sirotinske otroke, katerih imajo sedaj 64 v svoji napravi, med njimi tudi nekatere mohamedanske. Navadno je, da cerkveni redovi, sami ubožni, vender največ storé zaoliko ktereга si bodi naroda; zato so taki ljudje, ki delajo vse iz ljubezni do Boga in bližnjega, tudi vselej podpore vredni.

Št. Vid na Koroškem. V ondotni bolnišnici usmiljenih bratov je bilo lansko leto 993 bolnikov raznih stanov, n. pr.: 658 kmetov in poljedelcev, 28 vojakov, 13 pekov, 13 ključavničarjev, 12 čevljarjev, 10 kovačev,

10 mesarjev, 9 šolskih dečkov, 14 mizarjev, 15 tovarničarjev, 16 železniških delavcev, 7 rudokopov, 8 sodarjev, 7 pohišnih kramarjev, 7 krojačev, 6 mlinarjev, 5 zasebnikov, 4 sedlarji, 3 verjarji, 5 duhovnov, 4 tkavci, 15 tesarjev, 5 kamnosekov, 3 učitelji, 2 slikarja, 2 opravnika, 1 lovec, 2 klobučarja, 3 strugarji itd.

Ozdravilo se jih je 751, zboljšalo 130, umerilo 58, ostalo 49 itd.

Po narodih je bilo: 806 Korošcev, 72 Kranjcev, 33 Štajarcev, 12 Čehov, 10 Primorcev, 7 Hervatov, 23 Slavoncev, 6 Italijanov, 8 gornjih in dolnjih Avstrijancev, 8 Tirolcev, 3 Ogrji itd.

Po veri: 960 katoličanov, 28 protestantov, 4 nezedgerki, 1 starokatolik.

Prijor č. P. Anaklet Leitner se v dotičnem izkazu vsim dobrotnikom v imenu bolnikov serčno zahvaljuje, posebno pa pridnim Korošcem in Kranjcem, in prosi nadaljne pomoči.

Pri sv. Križu poleg Kostanjevice je 17. rožnika umerl g. Janez Oštir, bogoslovec 1. leta v Ljubljani. Umerl je verli mladi gospod za sušico, ktera žuga mnogim študujočim sedanjega časa. Vzroke preiskovati bi bilo vredno in potrebno. — Bog daj blagemu ranjcemu večni mir.

V ljubljanski deželni bolnišnici so preteklo nedeljo, 20. t. m., obhajali 100letnico njenega obstoja. Vdeležili so se premilostni gospod knez in škof dr. Jakob Misija, deželni predsednik bar. Vinkler, deželni glavar gr. Thurn, mestni župan in več družih višjih gospodov. Imel je prečast gosp. prednik oo. lazaristov Ign. Böhm ob 10 sveto mašo, potem so slavni gosti obiskali bolnike. Pri naslednjem zajuterku so se spominjali zgodovine te preblage naprave, pa kako da bode treba razširiti bolnišnico, ker prostora primanjkuje; tudi da hočejo dati na svetlo zgodovino te bolnišnice, ktero delo je prevzel g. dr. Valenta. Deželni predsednik je potem v imenu vlade naznanil vsestransko zadovoljnost in zahvalo deželi, njenim zastopnikom, zdravnikom, vradnikom, gg. duhovnom in usmiljenim sestram. G. župan Grasselli je naznanil deželi zahvalo v imenu ljubljanskega mesta in prav modro je opomnil, kako naj se v tej dobroti napravi zraven za telesno sberbi tudi za dušno zdravje, — toliko bolj, ker duhovno zdravje veliko pomaga tudi k telesnemu.

Bolgarsko. Velika potreba, ktera je vsled sedanjih žalostnih okolnost nastala v apostolskem namestništvu v Sredcu in Plovdivu (Sofija in Filipopol) v Bolgariji, sili nas bolj kakor kedaj obračati se k dobrotnikom v Avstriji, in najpotrebnejših pomočkov za katoliški misijon na ta način iskati. Politiške razmere namreč med Avstro-Ogerskim in Bolgarijo so v zadnji orientalski vojski naše stanje mnogo spremenile in ogorčale (shujšale), ker Bolgari niso nam več tako vdani, kakor poprej, tedaj se tudi od njih ničesar ne moremo nadjati, a naša predraga dobra mati „S. Congregatio de Propaganda Fide“ — oropana po brezverni vladi — ne more ne sebi in ne drugim pomagati, nego mora sama na ptuja vrata terkati in milosti iskati.

Zavolj žalostnih teh vzrokov je podpisani z dovoljenjem in odobrenjem tugojoče propagande od milost. g. nadškofa O. Roberta Menini-a, apost. namestnika v Sredcu in Plovdivu, poslan v Avstrijo, da v svoji domovini pobira milodare za novo semenišče v Sredcu; zato poln zaupanja v Boga, preblazeno mater Devico Marijo, in sv. Jožefa, goreče prosim preč. gg. duhovščino, visoko spoštovano občinstvo in razne bratovščine, da bi za omenjeni namen prav obilno darovali miloščinj, ki jih lahko pošiljajo častnemu samostanu č. oo. Frančiškanov

v Ljubljani. Vsemogoči, predobri Bog bo vsaki dar tisočkrat povernil. Proseč in moleč Boga za obilni blagoslov nad blage dobrotnike, priporoča se hvaležni, ubožni

P. Maks Stranjšak,
kapucin, misijonar iz Bolgarije.

S Krasa. Ljuba Danica! Glej, kako napredujemo pri nas na Primorskem v odgoji šolske mladine! C. k. namestništva Ukaz, Terst 15. t. m. br. 707/P., prepoveduje izjemno „za letos mladini (šolski) deležnost pri procesiji S. R. Telesa iz obzira naprednega letnega časa in iz obzira zdravstvenega.“ To je — se vé — v nemščini pisano, in podpisan je okrajni šolski svet, Sežana 19. 6. 86. Nr. 277.

Toraj ta ukaz ni za gradove same, ampak tudi za kmetake občine. Tukaj vročine letos skoro ne poznamo, zdravje je pa izverstno po celem Krasu. Ložarski bratje bodo tega ukaza veseli; pa veselje se jim bo ogrenilo, ker najberže bodo otroci k procesiji prišli, če tudi ne kot šolarji, se bodo vdeležili kot kristjanski otroci.

Strela! Med pogostimi nesrečami letošnjega leta je tudi ta, da jih veliko strela pobije, kakor: na Štajerskem neko ženo, na Moravskem šletnega dečka, na Češkem 16letnega mladenca itd.

Zoper preklinjevanje.

Hervaska deželna vlada je dobila mnoge pritožbe, da po nekterih krajih bivše vojaške meje se preklinjevanje strahovito razširja in je torej vradnijam naložila, naj okličejo prebivalstvu in naznanijo, da tako preklinjevanje bode oistro kaznovano. — Kaj tacega bi tudi pri nas ne škodovalo, zlasti zoper nekatere pobaline in soderger. Noben človek, kateri preklinja, se ne more omikan imenovati.

Neki voznik mesta Askoli, po imenu Sorci, je iz mesta domú peljal. Na enem mestu pred podobo Marije D. obiskovanja se je voz ustavil. Voznik skoči z voza potiskat, drugi človek pa spredej vleče. Ves obdivjan zaradi tega zakasnjenja pošili na Marijino podobo in prestrašno bogokletno zakolne. Ali neutegoma potem se na tla zverne; njegov pajdaš steče mu pomagat kviško; toda kadar pride k njemu, je bil bogoskrunež že merlič. (Apol. di Torino.)

Pokorščina in nepokorščina.

Leovigild, kralj večernih Gotov v Španiji, kateri je bil pristopil k arijanski krivi veri, je imel sina z imenom Hermenegild, kateri se je bil po milosti Božji arijanski krivi veri odpovedal ter se povernil v naročje katoliške Cerkve. Njegov oče se je nad tem tako razjezil, da ga je dal vkleniti in v ječo vreči, ker je mialil, da bode sin k arijanski krivi veri prestopil, da zadobi svobodo. Toda Hermenegild je prenašal poterpežljivo okove in vezi zaradi resnice in iz ljubezni do Boga in Zveličarja. Čez nekoliko časa je rekel kralj svojemu sinu: „Svobodo in življenje ti bodem dal, v časti in visoke službe te bom povzdignil, gospostvo bom s teboj delil, ako se odpoveš katoliški veri.“ Sin pa je odgovoril svojemu očetu: „Ne potrebujem ne kraljeve krone, ne življenja in še celo tvoji milosti in ljubezni se odpovem, ako naj bi bilo zatajenje moje svete vere cena za to minljivo posestvo!“ Na ta odgovor je dal neusmiljeni oče svojemu junaškemu sinu v ječi glavo odsekati.

To je tedaj izgled, kako je bil sin svojemu zemeljskemu očetu nepokoren, ker je pokorščina, ki smo jo dolžni svojemu nebeškemu Očetu, tako zahtevala. Ni brez tacihi okoliščin, ko zapoved Božja zahteva, da sin ali hči ni pokoren zapovedi ali volji svojega očeta ali matere, ako namreč zahtevajo od njega kaj tacega, kar je naravnost nasproti Božji zapovedi.

Najkrajša pot.

V bitvi, v kateri se je Francosko pod svojim kraljem Ludovikom XIV vojskovalo zoper Holandijo, je prišel častnik francoske armade k Fenelonu, nepozabljivemu nadškofu iz Cambray-a, in mu je rekel: „Milostljivi gospod, čez nekoliko dni bodem stal na bojnem polju. V tako resni okoliščini Vam bom svoje pregrehe razodel, pa pred vsem tem bi rad iz vaših ust ališal dokaz, da je spoved res Bog postavil.“ To bom storil, gospod, odgovori ranji nadškof, ker je pa zelo dobro povsod iti po najkrajši poti, se morate najprvo spovedati. Ko bode tako blago delo dokončano, mi morebiti ne bode treba dokazovati, da je spoved Bog postavil.

„Pa to se pravi“, jeclja mladi častnik, „najprvo poskušati in še-le potem spoznati, zakaj da se mora spovedovati.“ V teoriji je temu tako“, odgovori pobožni nadškof, pa verjemite mi, da je to v resnici naj varnejša in najkrajša pot. Udajte se toraj moji starosti in mojemu prepričanju, dasiravno niste moje misli. In če bodete potem sprevideli, da je pametno, če nič ne dokazujem, bodeva oba dve dragoceni uri pridobila, vi za Francosko, jaz pa za Cerkev. „Premagan po glasu teh besed, ki so prišle iz zlatih ust, je pokleknil častnik. Med njim in nadškofom se je pričel skriti pogovor, na katerega je Bog s srcem polnim ljubezni gledal in prinesel mu je sladki mir, kakor ga prinese vsem onim zgubljenim sinovom, ki se v očetovo hišo povračujejo. Ko je spoved minula, je jokal mladi mož in spovednik ga je objel ter je spregovoril z mirnim glasom: „Ali zahtevate še dokaz?“ „Ne, milostljivi gospod,“ odgovori s solzami v očeh častnik, „spoznal sem in čutim, kar sem zahteval, da bi se mi dokazalo.“

Jezusu.

V serčni sili,
Jezus mili!
K tebi vbožec pribežim;
Rešnjo, žarno,
Blagodarno
Luč od tebe si želim.

Oh! ledeno,
Vse megleno
Je brez tebe, Jezus moj!
Zgolj pušava,
Goličava,
Kjer ne sije žarek tvoj.

Ti življenja,
Prerojenja —
Ti si „prava luč svetá“;
Kar je mračno
In oblačno,
Last ni Tvojega sercá.

V luči Tvoji
Duši moji
Je prijetno in sladkó;
Prosim, pridi,
Naj te vidi
Moje solznato okó.

Naj obsije,
Vse povžije
Luči tvoje sveti plam;
Oh, osreči
V pregoreči
Me ljubezni tu — in tam!

Radoslav.

Razgled po svetu.

Kaj premore papež „Lumen in coelo“ (luč na nebu)! V neki družbi je nedavno nekdo tako-le modroval: „Kaj čudnega je ta naš čas, — več kot dvanajst let že sta si papežev prestol in nemška država, zlasti s Prusijo, v nar hujši kulturni borbi med seboj: in zdaj nosi papež od nemškega cesarja darovani persni križ, prvi minister cesarja te države pa naj višji papežev red.“ — Omenjeni križec je iz gostega zlata, okinčan z rudečimi (rubini) in demanti, in vreden je menda 10.000 mark. Ne manj lepa je pridjana verižica. V spremljajočem pisanji cesar posebno povdarja izdatno papeževu posredovanje v Karolinskem vprašanji in rekel je, da darilo je spominek na to srečno dogodbo. Naj više spoštovanje razodeva cesar v tem pismu do osebe sv. Očeta.

Rim. V večnem mestu se je po dolgi gosti temi jelo svitati in nadjati se je, da nastopi dan. Dosti in bridko so Rimljani poskušali, kakošno svobodo in kakošnih blagrov je prinesel Piemončan v deželo, jeli so se zapeljani trezniti in pri poslednjih volitvah je mesto zopet dobilo katoliški zastop v srenjskem odboru. To bode gotovo imelo vpliv tudi na druge mesta in srenje po nesrečnem Laškem.

Že pred nekterimi tedni je pisala celo „Allgemeinerica: „Z začudenjem in nepokojem (judov namreč in psevdoliberalcev) se opazuje urno vzmaganje klerikalne zavednosti in napredki, ktere dela duhovsko vravnvanje sredi Rima. Pri vsem sekularizovanji (to je, grabljenji cerkvenega premoženja), utergovanji in zadržkih se duhovski vstavi in korporacije vedó pridobivati znatnih denarnih pripomočkov in tudi svoj nraveni vpliv razširjati kljubu vsim nasprotnostim. Učiliša in odgojiša, ktere duhovni vodijo ali navdajajo, se množijo neprenehoma. Pogumno se poskušajo z državnimi šolami in občutljivo tekmujejo z liberalnimi izobrazovališči, podpirane od lepega reda, pri čimur se v državnih in svetnih privatnih šolah prav veliko pogreša. Akoravno postava odvrta, se pristopi v redovni stan od leta do leta množi. (Kakošna nekje je to svoboda, ako si doletui človek ne smé po svoji volji stanú voliti?) Vlada mora mirno gledati, kako vojskovalna Cerkev po vsi deželi, imenito v Rimu, svoje batalijone zbira in vsako slabost državnega obzidja v to porabi, da naredí predor vanj. (Ne mara s topovi, kakor so storili samorilni liberaluhi pri „Porta-Pia“?) Pred malo dnevi so šolaki bratje, brez dolgega pomislika, za 1.100.000 lir kupili palačo „Altempe“, ter bodo ondi napravili svoje učiliše in odgojiše. Že pred več tedni je nemško duhovsko semenišče skoro za dva milijona lir si pridobilo eno naj večih gostiš v naj lepšem kraju, „Hotel Costanzi“, in vravnalo se bo zdaj za sprejemanje semenišnikov. „Collegium Germanicum“ je eno naj bogatejših med rimskimi semenišči. Ima namreč obširne zemljiša po rimskih poljanah in velike letne prihodke. (Se vé, da to framasonške skopce v oči bode, najberže pa je za nje grozdje — „ne zrelo“.)

Bratovske zadeve.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče.

— Neka silno nesrečna družina z naj večí nevarnostjo otrók zastran vere in čednosti, da bi jih ljubi Bog rešil iz nadlog in stisk na priprošnje Naše ljube presv. Serca, sv. Jožefa, sv. Antona Pad. in sv. Deodata. — Oseba, na očéh bolna, se prav goreče priporoča v bratovsko molitev Naše ljube Gospé presv. Serca in sv. Jožefu. — Bolna žena, prav iskreno priporočena v bratovsko molitev N. lj. G. in sv. Jožefu; uslišanje obljubi po Danici naznaniti.

Zahvale.

Milest Marije Device Pomočnice. Salezijanski list „Bollettino“ v Torinu v svoji poslednji številki (od meseca rožnika) naznanjuje dobroto Marije Pomočnice, ki mora zaupanje do Nje v vsakem vernem sercu močno povzdigniti. Neki duhoven namreč slavnemu Don-Bosku (da ob kratkem povemo) to-le naznanjuje:

Pišem Vam, pravi, da obljubo rešim. „Nektere dni pred veliko nočjo me je bila napadla tako prehuda bolezen, da mi je delala strah, da bo konec mojemu življenju. Previdil sem naj hujši in za-me neizogibljuje trude, ki so se bližali, previdel duhovno škodo, ki bi izvirala za prebivalstvo moje duhovnije — to mi je tako prigrevalo, da mi je delalo prebridko žalost.

V tej okoliščini sem poskerbel za pomočke, ki se misli, da so izdatni: ker pa moje prizadevanja nič niso pomagale, sem pribežal k naši predragi Materi, Mariji Pomočnici, ki je zdravje bolnikov in tolažnica žalostnih. In moje upanje ni bilo okanjeno. Zakaj Ona, ki se ne ustavlja prošnjam njih, ki kličejo v njeno priprošnje in in prosijo njenega varstva, je usmiljeno poslušala zdihljeje mojega prežalostnega serca, in kakor v trenutku sem bil rešen svojih bolečin, in zdaj nadalje s serčnostjo opravljam svojo težavno službo...“ Nadaljne besede so zahvala in zagotavljanja, da nikoli ne bo pozabil Marije Pomočnice in da bode razširjal njeno češčenje brez prenehanja. —

Priserčno zahvalo naznanjam Mariji, Naši ljubi Gospej presv. Serca, katera mi je že mnogokrat pomagala v dušnih in telesnih potrebah in ne davno zopet v velikih zadregah: zato še enkrat rečem: bodi tisučkrat zahvaljena, o Marija!

K. J.

Koledar za prihodnji teden:

28. rožnika. Predgod aposteljskih pervakov. (Post) S. Leon II. p. — 29. — Ss. aposteljna Peter in Pavel. — 30. Spomin sv. Pavla ap. S. Emilijan. — 1. malega serpana. S. Aron, Mojzesov brat. umerl na gori Hor, star 123 lét. — 2. Obiskanje B. M. D. — 3. S. Niceta. — Tretja nedelja po Bink. Spomin predrage Kervi N. G. J. Kr. Sv. Urh.

Mesec mali serpan je posvečen presv. Kervi Jezusa Kristusa. Spodbuja naj te to posebno k gorečnosti za tvoje lastno in za bližnjega zveličanje, še zlasti zdaj v svetem letu.

Listek za raznoterosti.

Cerkvene novosti.

Sveti čudodelnik Anton Padevanski. Kratek popis življenja tega velikega svetnika in razne opravila, molitve in pobožnosti, vdeležiti se pomoči sv. Antona Padovanskega, z vsakdanjimi molitvami, in dnevnicami v čast njegovo. Prav lična knjižica z 256 stranmi ima prelepo podobo sv. Antona P. na čelu; založil jo je tretji red,

pri čigar predstojništvu se tudi dobiva. — V usnje vezana z zlato obrezo 90 kr., brez zlate obreze 80 kr., v platnu z zlato obrezo 75 kr., brez zlate obreze 70 kr., po pošti 10 kr. več.

Zbernik cerkvenih govorov na slavo sv. Cirila in Metoda. Zbral in na svetlo dal Anton Žlogar, kaplan pri mestni fari sv. Jakopa v Ljubljani. Z dovoljenjem v. č. knezoškofijstva Ljublj. Čisti dohodek je namenjen družbi sv. Cirila in Metoda. Založil izdajatelj. Tisk „Katoliške tiskarne.“ — Knjiga v velikem formatu obsega: Predgovor; cerkveno himno sv. Cir. in Met.; okrožnico „Grande munus“; nasleduje 40 govorov o raznih tvariinah z ozirom na slavna apostoljna slovenska. Cena knjigi z 236 str. je 1 gld. 60 kr. Ne dopušča nam sedaj čas, da bi še o vsebini kaj spregovorili; morebiti pozneje.

Braviarium Romanum. Editio typica. Od Pustet-a. Rimsko poterdilo pravi: „Praesens Breviarii Romani editio ad normam novarum Rubricarum accuratissime redacta, uti typica habenda est, eique futurae editiones conformari debent. (S. R. Congreg. 12. Sept. 1885.) Ima pa po navadi 4 dele, ter obsega tudi nove svetnike „Officia nova a S. Sede nuperrime concessa, atque festa aliquibus locis indulta.“ Tis z vso obliko je ličen. Vsi 4 zvezki nevezani 14 gld. 88 kr.

Birmanih o Binkoštih je bilo v stoljnici 2055. Poterjui jih Sv. Duh, da bi v hudih časih sv. vero stanovito spoznavali, pričali, in po nji živeli!

Angelj varh malih. Uni dan je na železnici med Ptujem in Pragarskim trileten fantič tekkel čez železnico v hipu, ko je vlak prihajal. Čuvaj, ko ga ugleda, hiti berž za njim, da ga potegne s tira, toda mašina ujame čuvaja ter ga trešči v stran, da obleži v nezavesti. Ko se vlak ustavi, bilo je že 27 vagonov prek fantiča zderdalo, vendar pa so še potegnili fantiča brez vsake škode izpod 26. vagona. Tudi čuvaj je prišel k zavesti.

(„Gosp.“)

Odhod misijonarjev. V prvih dnevih mesca mal. travna tega leta je zopet šest misijonarjev iz Don-Boskovega Oratorija sv. Frančiška Salezija odrinilo proti južni Ameriki: 4 so odmenjeni za Brazilijo, dva sta zavila v Montevideo.

Pisateljska prederznost. Pred kaj časom je nekdo pisal „Katekizem za prešiče“; tudi „katekizem o stavbarstvu“ so dali framasoni na svitlo; zdaj pa se bere o „desetih zapovedih za kópanje in plavanje.“ Podobno so šaleži v svoje burke vpletali evangelij sv. Janeza: „V začetku je bila Beseda,“ „Očenaš“ in druge skrivnosti sv. vere ali pa od starodavnosti posvečene cerkvene izraze, molitve itd. Quousque tandem! Pogovor pravi: „Sancta sancto!“ t. j. s svetimi rečmi naj se sveto ravna.

Ako je na Krasu kak „lozin brat,“ naj zvé, da se „katoliško“ framasonstvo tukaj lepo razširja, kajti F*) ... skupina šteje že 132 členov, in vedno se novi udje oglašajo. Pozdrav. Frère Orban.

Zdravilo zoper dvo boj. V cerkvi v Lorch-u sta se menda dva gospoda (boje tuja barona) tako nespodobno obnašala, da je bil duhovni pastir primoran jima vrata pokazati. Nato je eden gospodov prišel v duhovsko hišo in duhovna klical na dvo boj; nasledek pa je bil ta, da

se mu je zgodilo, kakor v cerkvi, ter je moral kopita pobrati. Policija je naslednjič oba gospoda pri sodnji naznanila kakor motivca božje službe. Ravno tema so po tistem primerljeju nekje tudi v gostilnici pokazali, kje da so vrata, kjer sta delala neljubi nepokoj.

Slavec in senica.

Pevski slavec, po poklici
Pevalič mojster star,
Zlo se trudi še senici
V glavo vcepit' petja dar.

Dolgo trudi se, ubada,
Da odprè ji k petju kljun;
Slednjič zapustí ga nada,
Tak jo ubere milih strun:

Ogenj skresat' v kremenici
Je sposoben mojster star;
Um prestvariti glavici
More večni le Vladar.

B—č.

Dobrotni darovi.

Za opravo ubožnih cerkev naše škofije: Iz Sostrega 25 gld. 85 kr. — Po čč. gg. Uršularicah 8 gld. 41 kr. — Iz Mavčič 33 gld. 10 kr. — S Trebelnega 20 gld. 30 kr. — S Rovt nad Logatcem 31 gld. — Iz Špitaliča 38 gld. 56 kr. — Iz Mirne 10 gld. — Iz Dolenje vasi 12 gld. 20 kr. — Z Lučin 10 gld. 35 kr. — Z Dobovca 5 gld. — Z Rake 31 gld. — Z Goričice 1 gld. 40 kr. — Iz Logatca 27 gld. — Z Podbrezja 20 gld. — S Suhorije pri Košani 12 gld. 80 kr. — S Šent-Lamperta 15 gld. 30 kr. — Z Goč pri Vipavi 28 gld. — Z Goričan pri Kranji 31 gld. — S Terstenika 17 gld. — S Polhogvega gradca 45 gld. 60 kr. — Z Dolgega 50 gld. — Č. gosp. M. Kotnik 1 gld. — Iz Mirne peči 24 gld. — Z Dobráve pri Kropi 15 gld. — Iz Spodnjega Tuhinja 8 gld. 40 kr. Z Vranje peči 21 gld. — Iz Vrem 6 gld. 68 kr. — S Preske 16 gld. 44 kr. — Z Zlatopolja še 50 kr.

Za sv. Detinstvo: Jožef Tavčar na Brezji 4 gld. 50 kr. — Čast. g. Janez Ažman, župnik na Dovjem, 50 gld. — Čast. gosp. Anton Keržič, nunski katehet v Ljubljani, 50 gld. — Iz Zlatopolja 74 kr. — Iz Cerkelj č. g. L. Oblak 4 gld. 70 kr.

Za študentovsko kuhinjo: G. Lovro Ravnik 3 gld. — Čast. g. župnik Jak. Alijaž 2 gld. — Čast. g. župnik str. Kunstelj 1 gld. — G. K. P. 15 gld.

Za sv. Očeta: Čast. g. župnik Fr. Kunstelj 1 gld. 40 kr.

Za varhe Božjega groba v Jeruzalemu: Č. g. župnik Fr. Kunstelj 1 gld. 60 kr.

Za razširjanje sv. vere: Neimenov. po čast. g. Val. Erženu 50 gld. (kot dar za sv. leto).

Za sveto leto: Od duhovnije Zlatopoljske 8 gld. 26 kr.

Pogovori z gg. dopisovalci.

G. K. v M.: Za zdaj bodi, kakor vidite; pozneje se bo vidilo. Hvala in pozdrav.

*) Tolmajska skupina III. reda sv. Frančiška.